

Основания и основни доводи

Жалбоподателят иска от Съда да отмени решението на Общия съд, да отмени спорните актове (приложенията към Решение 2014/776/ОВППС ⁽¹⁾ на Съвета и Регламент за изпълнение (ЕС) № 1202/2014 ⁽²⁾ на Съвета, и приложение II към Решение 2010/413/ОВППС ⁽³⁾ на Съвета и приложение IX към Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета ⁽⁴⁾ (изменен, съответно, с член 1 от Решение 2014/776/ОВППС и член 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1202/2014), доколкото те посочват жалбоподателя като образувание, срещу което се прилагат ограничителните мерки по член 23, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета, да му присъди обезщетение за накърняването на доброто му име чрез актовете на Съвета и да осъди Съвета да заплати съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

Жалбоподателят изтъква две основания в подкрепа на твърдението си, че решението на Общия съд е било опорочено от грешка в правото и че Съдът следва да го отмени и сам да реши делото:

Първо, поради това, че Общият съд погрешно не е приел, че Съветът не е изпълнил съществени процесуални изисквания и/или е допуснал явна грешка в преценката при приемането на решението за включване на SUT в списъка, тъй като той не е спазил процедурата за постановяване на решението.

Второ, поради това, че Общият съд погрешно е тълкувал правния критерий за подкрепа на иранското правителство в член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413/ОВППС на Съвета (изменено) и член 23, параграф 2, буква г) от Регламент (ЕС) № 267/2012 от 23 март 2012 г. (изменено), който Съветът посочва за да обоснове налагането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя, в резултат на което погрешно приема, че представеното от Съвета доказателство подкрепя включването на жалбоподателя в списъка.

⁽¹⁾ Решение 2014/776/ОВППС на Съвета от 7 ноември 2014 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 325, 2014 г., стр. 19).

⁽²⁾ Регламент за изпълнение (ЕС) № 1202/2014 на Съвета от 7 ноември 2014 година за изпълнение на Регламент (ЕС) № 267/2012 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 325, 2014 г., стр. 3).

⁽³⁾ Решение на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, 2010 г., стр. 39).

⁽⁴⁾ Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, 2012 г., стр. 1).

Преюдициално запитване от Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Словения), постъпило на 15 юли 2016 г. — T-2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o (понастоящем в неплатежоспособност)/Република Словения

(Дело C-396/16)

(2016/C 335/57)

Език на производството: словенски

Запитваща юрисдикция

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Страни в главното производство

Жалбоподател: T-2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o (понастоящем в неплатежоспособност)

Ответник: Република Словения

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли намалението на задълженията съгласно одобрен с влязло в сила решение предпазен конкордат, което е предмет на главното производство, да се счита за промяна във факторите, използвани за определяне на сумата за приспадане на ДДС по получени доставки съгласно член 185, параграф 1 от Директивата за ДДС⁽¹⁾ или да се счита за различна ситуация, при която определената сума за приспадане е по-малка или по-голяма от тази, на която данъчнозадълженото лице има право, съгласно член 184 от Директивата за ДДС?
- 2) Трябва ли намалението на задълженията съгласно одобрен с влязло в сила решение предпазен конкордат, което е предмет на главното производство, да се счита за (частично) неизвършване на плащане съгласно член 185, параграф 2, първа алинея от Директивата за ДДС?
- 3) Трябва ли държавата членка, като взема предвид изискванията за яснота и правна сигурност, наложени от законодателя на Съюза и от разпоредбата на член 186 от Директивата за ДДС, с цел да изиска корекция на приспадането, когато не е извършено никакво плащане или е извършено частично плащане съгласно член 185, параграф 2, второ алинея от тази Директива, да предвиди конкретно в националната си правна уредба хипотезите за неизвършено плащане, тоест да включи в правната си уредба одобрен и влязъл в сила конкордат (в случай, че той влиза в понятието за неизвършено плащане)?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и поправки в ОВ L 74, 2011 г., стр. 3, ОВ L 249, 2012 г., стр. 15 и ОВ L 323, 2015 г., стр. 31).